Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 38 (598) * simbătă 11 mai 1957 * 4 pag. 15 bani

Vin examenele

Dirigintele clasei a VII-a bătu de citeva ori în poartă, dar nu-i răspunse decit un ciine cu un lătrat furios. Abia mai tirziu apăru o femeie, cu părul puțin încărunțit.

— Bună dimineața, tovarășe profesor, ați venit pentru Nicu?

— Da! E acasă? Cheamă-l, te rog, să stăm de vorbă toți trei.

— Dar nu e acasă. A plecat mai adineaori cu vaca... L-a luat Tanța a lui Pîrvu. Eu n-am vrut să-l las, dar ea s-a ținut scai de el și au plecat.

— Constanța? Bine, mătușă Veta. Vezi însă, de acum încolo să-l lași să învețe, că se apropie examenele și știi că-i pe-aproape de corigență. Dar Achim Ion unde stă?

— Peste drum, dar nu e acasă. A plecat și el cu ei.

La acest răspuns fruntea dirigintelui se strînse în cute aspre, iar ochii i se umbriră. Își luă rămas bun și se întoarse la școală.

Nu se împăca cu faptul că Tanța, care este o bună colegă, îl luase pe Tudorache cu vaca, în loc să-l lase să învețe.

★

Clopoțelul sună de intrare pentru orele de după amiază. Peste citeva clipe, dirigintele, cu catalogul sub braț, intră în clasa a VII-a, unde avea oră de matematică. Ajuns lingă catedră, dădu bună ziua, apoi țintí cu privirea pe Constanța și se așeză.

— Ce lecții avem pentru azi?... Să-mi răspundă... Tudorache Nicolaie!

— Pentru azi, avem volumul prismei.

— Poftim, te rog, la tablă.

Tudorache se ridică și cam șovăielnic, porni spre tablă. Dirigintele îi dictă problema, apoi mai aruncă Constanței o privire mustrătoare. Constanța nu înțelese nimic însă, și nici nu clipi. Îl încuraja numai din ochi pe Tudorache și acesta rezolvă problema repede și bine.

Dirigintele rămase nedumerit. Iar Constanței îi apăru pe buze un zimbet de mulțumire.

— Dar capitolul pe care l-ați avut de repetat, îl cunoști?

În urma răspunsurilor, se convinse că Tudorache îl cunoștea.

Foarte bine, Tudorache! Dar cînd ai învățat? Doar azi dimineață te-am căutat acasă, și erai dus cu vaca la păscut...

— Știți, tovarășe diriginte: vorbisem aseară cu Constanța să rămînem acasă și să învățăm împreună; dar azi dimineață mi-a spus că n-are cine să-i ducă vaca la păscut, așa că am luat cărțile cu noi. Dacă nu ne-ar fi apucat ploaia, am fi învățat mult mai bine...

Constantin P. Constanța, îmbujorată la față, se ridică, lăsînd capul în jos. Și cînd mîna dirigintelui îi atinse mîngîietor obrazul, înțelese de ce o privise mustrător la început.

Examenele pot să vină acum. Tudorache și ceilalți elevi din clasa a VII-a de la Școala de 7 ani din comuna Cățelu, se pregătesc să le treacă cu bine.

D. TRAISTARU

DOUĂ CLASE CU:

Zero CORIGENȚI Zero REPETENȚI

CĂLINEȘTI-TOPOLOVENI *(de la trimisul nostru)*: Zilele trecute am fost oaspetele copiilor de la Școala de 7 ani Călinești. Copiii, ca adevărate gazde, s-au purtat cum au putut mai bine, oferindu-mi, pe lingă alte surprize, și pe aceea de a-mi prezenta clasa a VII-a, o clasă... model.

Ce-i drept, e drept. Clasa e model, dar nu în toate privințele! (Bunăoară, la disciplină!...) La învățătură însă, clasa e prima pe școală. Și, după felul cum se prezintă acum, copiii promit ca, după examene, să nu aibă nici un repetent, nici un corigent și toți să promoveze!

Ei, așa clasă mai zic și eu. Succes, copii!

Șt. Z.

FRUMUȘIȚA (Galați) de la corespondentul nostru:

„Pionierii și elevii clasei a VII-a, de la Școala de 7 ani din comună, se prezintă în acest an la examene cu rezultate deosebit de frumoase.

După notele primite pînă acum, nici un pionier și nici un elev nu va rămîne corigent sau repetent. Poate ceva surprize să le rezerve examenele; dar dacă copiii vor continua să învețe ca și pînă acum, vom putea să strigăm fără îndoială: zero corigenți! — zero repetenți!

În orice caz, să le urăm succes și celor din Călinești și celor din Frumușița.

Al. M.

În ciuda zilelor ploioase, primăvara a sosit de multișor.

Din cînd în cînd prin haina norilor mai răzbate cîte o geană de soare. Și atunci ce?! Mai poți sta în casă cînd ai atîtea de făcut? Fotografia de față înfățișează doi copii veniți pe marginea lacului să pescuiască.

Au reușit?... Desigur! In borcan se găsesc doi tritoni.

Și, ca să fim în subiect, le urăm ca unor pescari iscusiți: o zi bună!

INTÎLNIRI CU CITITORII

În ziua de 5 mai, Ziua presei comuniste, pionierii din raionul Lenin din București s-au întîlnit în sala de lectură a Palatului pionierilor cu scriitorul Octav Pancu-Iași și Marianne Schumann redactor la ziarul „Der Junge Pionier" invitata „Scînteii pionierului".

Octav Pancu-Iași le-a povestit interesant despre lupta glorioasă a „Pravdei" și a presei comuniste din țara noastră. Apoi, le-a arătat copiilor rolul însemnat pe care îl au corespondenții în presă.

Marianne Schumann a adus salutul copiilor germani și le-a povestit unele aspecte din munca și activitatea copiilor din Republica Democrată Germană.

La sfîrșit, copiii au mulțumit vorbitorilor pentru lucrurile pe care le-au aflat, înmînîndu-le flori. Apoi a urmat un frumos program artistic dat de copiii din raionul Lenin și de orchestra de instrumente de la Palat.

★

O adunare asemănătoare a avut loc la Bîrlad în aula Școlii medii mixte nr. 1. Cu mult înainte de ora fixată, grupuri, grupuri de pionieri cu buchete de flori în brațe se îndreptau spre sala unde avea să aibă loc ședința festivă.

Adunarea a fost deschisă de tovarășa Bogdan Stela de la Comitetul Orășenesc U.T.M. Apoi, un redactor, al gazetei noastre în cîteva cuvinte calde a povestit împrejurările în care a apărut primul ziar comunist „Pravda", despre rolul pe care l-a avut acesta în educarea politică a maselor de muncitori din Rusia țaristă. În continuare vorbitorul a făcut un scurt istoric al presei de copii din țara noastră, a arătat copiilor dragostea și încrederea cu care se adresează „Scînteii pionierului", pionierii și școlarii din toată țara, și i-a îndemnat pe cei prezenți să scrie redacției. În încheierea adunării a urmat un frumos program artistic.

★

Cu același prilej, la Casa pionierilor din Constanța, cititorii noștri s-au întîlnit cu unul din redactorii gazetei.

Cu deosebit interes au ascultat pionierii și școlarii cuvîntul despre munca din redacția „Scînteii pionierului".

La sfîrșitul adunării, numeroși pionieri și școlari și-au exprimat dorința de a deveni corespondenți ai gazetei lor dragi.

O FAPTĂ PIONIEREASCĂ

Începuse să se desprimăvăreze. Apele Sălăuței duceau la vale blocuri de gheață. Viorica, o fetiță care locuia într-o casă aproape de rîu, ieși din curte și se apropie de mal. Se urcă pe un bloc de gheață și privi încîntată spre apele învolburate ale Sălăuței.

Deodată, o izbitură puternică. Blocul se desprinse și o porni la vale. Viorica se înspăimîntă. Își pierdu echilibrul și căzu în apă. Începu să strige: Ajutor! Ajutor!

Vecinul ei Iliuță Horoba, coleg de clasă, auzind strigătele se repezi într-un suflet pe mal.

Iliuță înlemni. Ce să facă? S-ar fi aruncat în apă s-o salveze, dar nu știa să înoate. Nu-și pierdu cumpătul: apucă la repezeală o prăjină și i-o întinse Vioricăi.

— Ține-te bine, îi strigă el, îl chem pe tatăl tău!

Și, fără să-și ia ochii de la ea, Iliuță începu să strige:

— Bade Ioane! Bade Ioaneee, se îneacă Viorica!!

Auzind strigătele, tatăl Vioricăi ieși într-o clipă din curte și se aruncă în apă. În cîteva secunde Viorica fu în afara oricărei primejdii. Iliuță lăsă birna să cadă în rîu și abia atunci simți că-i e frig. Ieșise afară doar în cămașă.

Iliuță Horoba e un pionier ca și voi. El învață la Școala de 7 ani din comuna Salva, regiunea Cluj, și este în clasa a III-a.

Radu POPA

A.P.I. trăiește și luptă

CORESPONDENȚA TELEFONICA DIN ROMA

Acum cîtva timp, a avut loc în micul orășel Pozzo Nuovo din Veneto un proces care a stîrnit un interes deosebit. Un grup de călugări au acuzat pe conducătorii locali ai Asociației Pionierilor Italieni (A.P.I.) că corup copiii aflați în rîndurile A.P.I. Era vorba, așadar, de o gravă acuzație, făcută cu scopul de a discredita A.P.I., singura organizație care face „concurență" organizațiilor catolice de tineret din Italia. Procesul, care a fost urmărit de întreaga presă și care s-a terminat cu achitarea conducătorilor A.P.I., a scos la iveală faptul că reprezentanții bisericii au fost în slujba cercurilor reacționare italiene.

In afară de aceasta, procesul a mai avut și un alt rezultat pozitiv: a făcut să crească simpatia maselor populare față de A.P.I. și a sporit simțitor contribuțiile benevole la lista de subscripții deschisă de A.P.I. în vederea construirii unei noi „Case a copiilor" la Pozzo Nuovo. Aici copiii își vor putea petrece în mod plăcut și folositor timpul liber, organizînd cercuri de studii, echipe sportive și de teatru etc.

Acest episod de la Pozzo Nuovo simbolizează în mic întreaga istorie a A.P.I.; o istorie zbuciumată, datorită piedicilor puse de autorități și de organizațiile catolice, însă o istorie victorioasă, pentru că, în ciuda tuturor piedicilor, bucurîndu-se de sprijinul popular, A.P.I. a reușit să ia ființă și să se dezvolte.

In curînd se vor împlini 10 ani de la înființarea Asociației Pionierilor Italieni. Cea de a 10-a aniversare a A.P.I. va fi sărbătorită în toate provinciile, acolo unde pionierii și instructorii lor au reușit să înființeze un cerc, o echipă, un sediu. In vederea acestui eveniment, în luna iunie, la Florența, va fi organizată o sărbătoare națională a pionierilor și o întîlnire a pionierilor cu reprezentanți ai vechilor generații. Această sărbătoare va fi organizată în comun de A.P.I. și A.N.P.I. (Asociația națională a partizanilor italieni). Cu acest prilej vor avea loc întreceri sportive, jocuri, spectacole — toate organizate de copii. Dar cel mai interesant punct de program va fi, fără îndoială, întîlnirea copiilor cu foștii partizani, cu foștii luptători din rezistență.

Numărul pionierilor italieni — copii între 8 și 14 ani — se ridică azi la aproape 120.000. Nu sînt mulți, dar nici puțini dacă se ține seama de condițiile grele în care A.P.I. își desfășoară activitatea. Spre deosebire de organizațiile religioase catolice, care dispun de mari localuri. de terenuri de sport și de mari mijloace materiale, A.P.I. activează doar cu sprijinul benevol al membrilor săi și al familiilor cu vederi democratice. Așa se și explică faptul că cea mai mare parte din organizațiile A.P.I. se află în regiunile Italiei centrale, mai ales în Emilia și Toscana, unde mișcarea populară este mai puternică. In aceste regiuni, asociațiile de pionieri se formează de obicei pe lîngă cooperativele muncitorești și țărănești pe lîngă organizațiile sindicale sau alte organizații de masă. In Emilia, de-altfel, va avea loc în această vară prima tabără națională organizată de pionieri. In lunile iulie și august, sute de copii își vor petrece, în mod gratuit, vacanța în această tabără.

In ultimul timp, pionierii au organizat într-o serie de orașe, spectacole, mai ales spectacole teatrale, în cadrul cărora au jucat mici piese scrise special pentru ei de cunoscutul scriitor pentru copii Gianni Rodari, care, un timp, a condus și micul ziar al pionierilor italieni „Il Pioniere". Un astfel de spectacol, care s-a bucurat de aplauzele a mii de copii, a avut loc chiar pe scena teatrului „Il Lirico" din Milano.

Asociația Pionierilor Italieni joacă un rol important în educarea patriotică a copiilor italieni.

Luigi PINTOR

In Republica Populară Chineză, copiii se bucură din plin de grija părintească a partidului comunist chinez, care le asigură o viață luminoasă, plină de bucurii.

In fotografie: Un aspect dintr-un mare magazin pentru copii deschis de curînd în Pekin. Micii cumpărători își verifică jucăriile preferate.

Iozefiny vă prezintă: Oul însuflețit...

Vă voi învăța acum o experiență, pe cît de atrăgătoare, pe atît de interesantă și de... efect!

Iată despre ce este vorba!

Prezentați un ou, de găină sau de rață și, după ce asistența l-a controlat, spuneți că veți transforma acest ou simplu într-un „ou însuflețit":

— Veți vedea cum oul de găină va prinde viață și se va mișca după ce voi face asupra lui niște pase magnetice și voi rosti o formulă magică!

Cu un aer serios faceți gesturi misterioase asupra oului, rostiți grav „Abracadabra" și apoi așezați oul pe dușumea. Spre uimirea tuturor, oul va începe să alerge în toate părțile, dîndu-se peste cap și mișcîndu-se de parcă ar fi viu și însuflețit.

Secretul:

Tot trucul constă în a găuri oul la ambele capete cu un ac fin și a-i goli conținutul, sorbindu-l așa cum fac cîntăreții care beau gălbenușurile ouălor crude pentru a-și întreține vocea.

După aceea lăsați oul să se usuce timp de 24 de ore. Găuriți apoi unul din capetele lui cu un cui mai gros și introduceți prin această gaură, în interiorul oului, o lipitoare vie.

Acoperiți gaura aplicînd peste ea o foiță de țigară și veți avea acest ou însuflețit pe care îl țineți în buzunar.

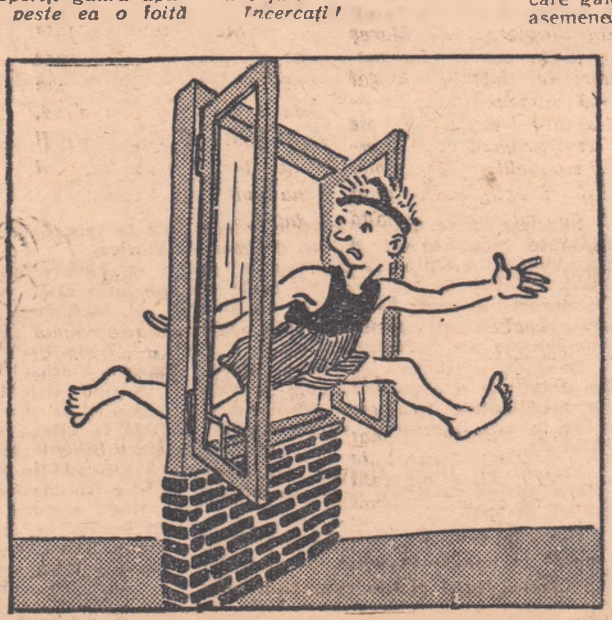
După ce ați prezentat la control un ou normal și fără nici o preparație, îl luați de la spectatori și porniți spre scenă.

In drum, schimbați oul bun cu cel pregătit în buzunar. Așezînd oul cu lipitoarea pe masă sau jos pe dușumea, el va începe să se miște și să meargă, deoarece lipitoarea aflată înăuntru, nu are astîmpăr atît timp cît trăiește. (O lipitoare trăiește închisă în ou timp de 36 ore, circulînd neîncetat).

Această experiență produce mirarea celor din jur.

Incercați!

Sport!... în felul lui!

Pionierul Burtea Mihai, din clasa a VI-a, de la Școala medie mixtă-Sinaia, fuge pe geam de la orele de educație fizică.

Start în proba de 110 metri... geamuri!

Pe foaia albă de hîrtie ai așternut, prietene, cuvinte în care ai închis sentimente frumoase pentru familia sau prietenii din altă localitate. Sau poate ai trimis vreo veste „Scînteii pionierului". După ce ai scris pe plic, foarte citeț și corect, adresa, ai lipit timbrul. Să nu uiți mai ales bucățica aceasta de hîrtie zimțată, care este pașaportul oricărei scrisori In sfîrșit, poți arunca plicul în prima cutie poștală...

Acum începe călătoria scrisorii. O călătorie care poate dura numai o zi, dar și cîteva săptămîni, cu șareta sau bicicleta, cu automobilul, trenul, vaporul sau avionul, pînă în sătucul pierdut undeva în creierul munților sau pe o insulă din mijlocul oceanului. Fii însă liniștit! Scrisoarea va ajunge în perfectă stare la destinație. De asta se îngrijește Poșta, cu miile ei de lucrători. Din rîndul lor s-au ridicat mulți fruntași în muncă, mulți au fost distinși cu medalii și diferite recompense.

★

Scrisorile au călătorit din cele mai vechi timpuri ale omenirii. Nu întotdeauna au fost din hîrtie și nici nu erau scrise cu peniță de metal și cerneală.

In țara noastră s-au păstrat pînă astăzi acele „via"-șosele pietruite pe care galopau călări curierii Romei. Un asemenea drum pornea de la Molda Celei pînă în podișul transilvan, la Apullum Polonisium (Jibou), iar altul de la Drubetis (T. Severin), prin munți, pînă la Sarmisegetuza La fiecare 20 km existau stații — **posita** —, unde oamenii se odihneau și li se schimbau caii. De aici vine denumirea de Poștă.

In vremea din trecut în țările romînești a fost organizat un serviciu de trasmitere a știrilor de la scaunul domniei către **„șoltuzii de margine"** — căpitanii de hotare —, cu ajutorul **„lipcanilor"** — curieri călări.

Dezvoltarea comerțului a contribuit în mare măsură la transmiterea știrilor, deci a scrisorilor, ele au început să fie expediate și cu vehiculele care transportau persoane Aceste vehicule erau un fel de căruțe acoperite pe două roți, fără arcuri, așa-numitele **„olacuri"** trase de 4-6 cai iuți, călăriți de „surugii", oameni îndrăzneți, care goneau nebunește prin hîrtoapele drumurilor Trimisul papal care, după victoria de la Podul Inalt i-a adus lui Ștefan cel Mare bula de „cruciat al creștinătății", povestește că de la Suceava pînă la locul bătăliei a călătorit „ca gîndul".

Pe vremea lui Cuza Vodă poșta romînească intră în rîndul poștelor europene. In anul 1858 începe perceperea taxelor poștale prin timbre. Se emit primele timbre romînești In Moldova „Zimbrul", iar în Muntenia „Vulturul".

O dată cu apariția vaporului. a drumului de fier, a celorlalte mijloace de locomoțiune modernă, scrisoarea își ia rămas bun de la curierii călări, de la poștalion sau corabia cu pînze.

★

In București, colectarea și distribuirea poștei se face prin 5 sectoare și prin 37 oficii. Scrisorile sînt centralizate la Poșta centrală, unde — ca și la celelalte servicii poștale din restul țării — sînt cartate, adică sînt împărțite pe localitățile de destinație. Cartarea se face de un personal bine instruit, care cunoaște la perfecție atît geografia patriei noastre, cum și pe a tuturor celorlalte țări de pe glob Experiența cartatorilor este atît de mare, încît ei așază corespondența pe direcții de parcurs și pe vagoane poștale Iți vei putea face o idee de această muncă de cartare numai după ce vei afla că în București sosesc zilnic zeci de mii de scrisori, mandate cu bani, colete, adresate la tot atîția cetățeni care locuiesc în mii de apartamente răspîndite pe miile de kilometri de străzi care au diferite denumiri. Este de necrezut, dar în Capitală mai există încă 1800 de străzi care au de 2 sau de mai multe ori aceeași denumire! Pentru manipularea corespondenței se folosesc mașini de francat manuale și electrice, mașini de legat corespondența, benzi rulante, tobogane, ascensoare etc

Corespondența aceasta uriașă este dată apoi în primire factorilor, pe care-i cunoașteți prea bine, dar despre care n-ai știut că, împreună, parcurg în cele opt ore de muncă 8500 de străzi. Fiecare străbate cîte 20 zilnic, cu o medie de 4 km pe oră.

★

In momentul acesta, cînd factorul poștal ți-a bătut la ușă, călătoria scrisorii a luat sfîrșit...

M. ROȘU

DE AICI DE SUS

Cînd a urcat prima dată pe schelă, Nicuşor şi-a tras bascul mai pe ochi. Se-nvîrtea totul cu el. Şi zidurile drepte, şi oamenii, şi macaraua uriaşă.

— Nene, de ce se-nvîrte?

— Ce?

— Totul. Matale nu simţi?

Meşterul a zîmbit. Ştia. Aceasta era senzaţia începutului.

— Curaj, constructore. Totul stă pe loc... în afară de pămînt!

Nicuşor şi-a făcut curaj. A privit în jos. Maşinile se tîrau ca reptilele. Sus, cerul fără nici o pată. Gîndurile au făcut cale întoarsă.

O dată s-a organizat o vizită pe un şantier. Pe atunci Nicuşor purta cravata roşie de pionier, şi conducea o unitate pionierească. Un du-te-vino domnea acolo pe şantier. Betoniera scrîşnea din fălci, braţe uriaşe săltau cărămizile. Nicuşor şi-a făcut de multe ori drum prin preajma şantierului. De fiecare dată descoperea cîte ceva nou, încă un etaj şi încă unul. Asta da meserie — repeta în gînd. Să construieşti case, uzine, oraşe... La ultimul tur de „recunoaştere", şantierul dispăruse. La etajul trei a apărut un chip cîrlionţat. A scos limba, apoi a strigat din răsputeri:

— Ce te uiţi aşa? Mai bine vino să-ţi arăt păpuşile. Ieri ne-am mutat.

Nicuşor a făcut cîrlionţatei un semn de bun rămas. A fugit acasă:

— Mă fac constructor...

. . . .

La careul festiv al Centrului şcolar profesional tehnic şi de maiştri constructori-montaj din Bucureşti, cineva şi-a făcut loc mai în faţă. Era Nicuşor Fieraru — din comuna Moldoveni, regiunea Bucureşti. Pornise să-şi îndeplinească visul.

In şcoală a găsit totul: profesori prietenoşi, îmbrăcăminte, hrană, cazare, o sală de sport ultramodernă, o bibliotecă cu peste 22.000 volume, laboratoare înzestrate cu aparatura necesară, un colectiv entuziast, îndrăgostit de munca de constructor.

Botezul muncii l-a făcut la locuinţele din cartierul Griviţa Roşie. Au urmat alte construcţii, tot atît de atrăgătoare, tot atît de pline de miracole. In fiecare zi Fieraru munceşte cot la cot cu ceilalţi constructori.

Cîteodată, după ce termină munca, Nicuşor se opreşte o clipă şi priveşte în jur. Dedesubt, oameni şi maşini. Sus, cerul siniliu şi soarele ce zîmbeşte mereu. Incă un etaj. Parcă nu-i atît de greu. Trebuie să-ţi cunoşti meseria, s-o îndrăgeşti, să i te dărui fără nici o rezervă.

Nicuşor termină anul acesta şcoala, care a dat în doi ani 159 de constructori de nădejde. Va merge pe şantiere. Va construi. Cînd tatăl său va veni să-l vadă, Nicuşor va flutura, ca de pe un catarg, un semn de bun venit. Il va invita sus şi, înainte ca acesta să privească în jur, îi va şopti tainic: „Nu lua în seamă ameţeala, aşa-i la început!".

Lidia POPESCU

Din gazetele pionierești de peste hotare

Пионерская правда

Орган Центрального и Московского Комитетов ВЛКСМ

U. R. S. S.

Acum, cind se apropie examenele, noi ne străduim să preţuim fiecare zi. De trei ori pe săptămînă — luni, miercuri şi sîmbătă — repetăm la limba rusă, iar în celelalte zile ale săptămînii, la aritmetică şi algebră.

La rusă, repetăm întîi regulile gramaticale, iar apoi dăm exemple pentru fiecare regulă şi scriem dictări. Dacă facem greşeli, repetăm din nou regulile de ortografie. In celelalte zile rezolvăm probleme de aritmetică şi algebră.

Duminica citim din diferite opere literare.

Ne place să repetăm materia împreună. Cînd unul dintre noi nu înţelege ceva, altul îi vine în ajutor. Impreună treaba merge mai repede.

Iura KONCIUHOV
Rudina CIUMAKOVA
Alvetia PLOTNIKOVA
elevii clasei a VII-a B.
satul Medvedevsk, R.S.S.A. Mariică

септемврийче

R. P. BULGARIA

Zilele trecute, la „Ajutorul pionieresc pentru industria naţională" din Sofia au sosit mai multe scrisori.

Iată două dintre ele:

„Vă aducem la cunoştinţă că în timp de 10 zile, pionierii din clasa a V-a B au adunat 4000 kg fier vechi.

Intrecerea între detaşamente continuă".

H. HALANOVA
Şcoala medie nr. 1 „V. Levski"
oraşul Levskigrad

„Pionierii din satul Rudnik, au predat recent 16.982 kg fier vechi. Fruntaş în această acţiune este detaşamentul „Mitko Palauzov".

Bonka STANCEVA
satul Rudnik

R. P. POLONA

La fel ca şi ceilalţi pionieri polonezi, şi pionierii de la şcoala de pielărie din Radom vor să-şi petreacă vacanţa de vară într-un chip deosebit de interesant. Ei intenţionează să organizeze o tabără ciclistă pe traseul Posnani — Szczecin. Pregătirile au început de acum. Deşi numărul pionierilor care vor porni la drum n-a fost încă stabilit, în şcoală au început să se lucreze schiţele traseului, să se adune materialul necesar taberei, să se studieze ghidurile turistice ale provinciilor Posnani şi Szczecin.

Ţinta finală a cicliştilor este vizitarea tîrgului internaţional de la Posnani.

O vedetă pe...tuşă!

Hotărît lucru: nimeni nu joacă fotbal mai bine decît Bordaş. Acest lucru l-au dovedit de nenumărate ori în meciurile care se jucau în curtea şcolii. Nici un pionier nu se poate lăuda că ar fi putut să-i „sufle" vreodată mingea din faţă. Cînd Nicu — căci aşa îi spun lui Bordaş colegii — ajungea singur în faţa porţii mai mult ca sigur că trebuia să marcheze! Cînd se alegeau echipele, toţi îl preferau pe Nicu.

— Dacă-l avem pe el în echipa noastră, neapărat cîştigăm meciul! strigau în gura mare „norocoşii" care reuşeau să aibă întîietatea la alegere.

Numai că vedeţi voi, se întîmplă cîteodată ca un om, cînd ajunge o raritate, să se înfumureze. Aşa s-a întîmplat şi cu Nicu.

O dată, în echipa în care juca el, fusese ales şi Tătaru Dumitru. Inainte de a începe meciul, cînd se trezi cu el în echipă, Nicu îl măsură pe Tătaru cu privirea, apoi spuse celorlalţi pe un ton categoric:

— Cu ăsta nu joc în aceeaşi echipă! Alegeţi: ori eu ori el: dacă vă convine — plec...

— Bine, măi Nicule, dar de ce să nu joace şi el? Sări Suciu în apărarea lui Tătaru.

— Ce vrei mă, ce vrei? se răsti Nicu la el. Fotbalul nu se învaţă aşa, cu una cu două... O să stau să-l învăţ „eu" fotbal?!

Intr-un cuvînt Nicu se purtă întocmai ca o vedetă. Să-l înlocuiască nu se mai putea; peste cîteva clipe începea meciul. Aşa că Tătaru trebui să părăsească terenul...

Suciu şi alţi cîţiva se simţeau nemulţumiţi, jigniţi chiar, de aerele pe care şi le dădea Nicu. O parte din băieţi buni jucători de fotbal începuseră să se îndepărteze de echipă, goniţi aproape numai de aerele de vedetă ale acestuia.

Şi uite aşa, băieţii se hotărîră să-i dea o lecţie.

Cînd s-a făcut „alegerea". Nicu constată cu surprindere că nu face parte din nici o echipă.

— Ce pe mine nu m-a ales nimeni? — întrebă el puţin speriat, nedumerit.

— Mătăluţă, îl luă în rîs unul, vei sta astăzi pe... tuşă!

Şi Nicu nici n-avu timp să se gîndească, că meciul şi începu. Aşa că se văzu nevoit să stea pe tuşă. „Lasă că vă arăt eu vouă... numai să mai jucaţi un meci... Dacă n-o să vă rugaţi voi de mine!..."

Insă zilele treceau, iar în curtea Şcolii de 7 ani din Sîngiorgiu de Mureş se jucau mereu alte meciuri de fotbal. Ciudat însă nimeni nu se gîndea să-l aleagă şi pe Nicu. Incepură să-l încerce bănuielile: „Te pomeneşti că ăştia au de gînd să nu mă mai aleagă niciodată. Ce naiba, a trecut atîta timp şi... Parcă nici n-aş mai exista în şcoală!" Tot urmărind meciurile de pe tuşă, avu prilejul să-şi dea seama că Tătaru începuse să joace fotbal... mai bine! Intr-un moment de sinceritate Nicu constată chiar că ceilalţi aveau dreptate. „Nu trebuia să mă port chiar aşa de rău. Tătaru nu-mi făcuse nimic... Trebuia să-l ajut..."

La sfîrşitul meciului se apropie de Tătaru şi, după ce-l bătu uşurel pe umăr, îi propuse să meargă împreună. In timp ce se îndreptau spre casă, îi spuse:

— Măi Dumitre, uite ce e... ştii, mie îmi pare rău că m-am purtat aşa de urît cu tine; crede-mă, am fost un prost... Ar fi mai bine să ne îm... să nu mai fim certaţi!...

Tătaru se opri locului şi se uită mirat la el.

— Dar cine ţi-a spus că sînt supărat pe tine?... Drept să-ţi spun, eu nu ştiam...

★

Ce s-a mai întîmplat apoi cu Nicu? Ia, mai nimic nou. Nicu a început să joace din nou fotbal. Unii afirmă că ar juca mai bine ca înainte. Poate. Eu n-am observat; am văzut însă că după fiecare meci, Nicu mai rămîne vreo oră pe teren, însă niciodată singur. Cu el rămîn toţi acei care vor să înveţe fotbal!

Emil DOBRESCU

Grigorescu

Acolo unde și-a petrecut ultimii ani

Călătorind pe minunata sosea care aleargă în serpentine spre Orașul Stalin și trecînd prin Cîmpina, nu poți să nu te oprești în dreptul unei căsuțe albe, cu pridvor obișnuit de lemn și acoperiș țuguiat ca la munte. O inscripție modestă îți atrage numaidecît atenția: „Casa memorială Nicolaie Grigorescu". In această clădire, marele nostru pictor și-a petrecut ultimii ani ai vieții (1902—1907). O clipă rămîi pe gînduri...

In 1918, în Cîmpina a intrat oaste nemțească. Primarul a dus-o și la casa lui Grigorescu. La retragere, soldații au dat foc casei, în două camere erau obuze...

...Și totuși împingi portița și urci delușorul cu iarbă care duce spre pridvorul casei. Treci pragul și te afli într-o mică încăpere cu pereții acoperiți de covoare bogate. Unele dintre acestea — ne informează ghidul — au fost răscumpărate cîtva timp în urmă de muzeu. Se știe că după moartea ilustrului artist, familia lui Grigorescu, aflată la strîmtoare, a fost nevoită să vîndă o parte din obiecte.

Să intrăm în camera de lucru. Lîngă fereastră, în dreptul unui jilț e un tablou neterminat. Este ultima operă la care a lucrat Grigorescu. Se crede că pînza urma să înfățișeze pe fiica pictorului Mille în veșminte țărănești. Fața e aproape vie. Din păcate însă, contururile se pierd în partea de jos a tabloului. Moartea l-a împiedicat pe marele pictor să-și termine opera. Pe un perete este expus „Ciobănașul cu oile". O lumină albă, puternică, scaldă întreaga imagine. Grigorescu a realizat acest tablou în perioada așa-numită „albă", cînd nu vedea decît cu două perechi de ochelari. Imaginea ciobănașului îți plutește încă mult timp înaintea ochilor. Dar iată tabloul „Ghiocel". Un bou alb, un exemplar minunat, cu ochii moi, umezi, pare că vrea să iasă din cadrul de bronz. Ghiocelul s-a bucurat de multă atenție din partea stăpînului său. Adesea el era adus în ogradă, unde se apropia de fereastra camerei de lucru a lui Grigorescu.

Marele pictor a muncit foarte mult în decursul vieții sale. Inaintea fiecărei lucrări el studia pînă la istovire obiectul respectiv. Ghiocel este prezent și în camera cu schițe, în multe încercări în cărbune.

Privind pe o fereastră, am zărit alături, într-o curte, o bătrînică cu părul nins. Aflînd că este din familia pictorului, am rugat-o să ne primească. Iată-ne acum în casa în care trăiește Ana Grigorescu, fiica scriitorului Alexandru Vlahuță, căsătorită cu fiul pictorului. Se vede că maestrul și-a cunoscut nora încă de pe vremea cînd era copilă. Asemănarea dintre portretul care o înfățișează pe Ana Grigorescu la 8 ani și femeia trecută de 66 de ani pe care o avem în față e izbitoare. Apoi Ana Grigorescu ne arată un tablou în profil al Mariei, soția pictorului, și alte lucruri intime ale lui Grigorescu. De pe o măsuță ne privește o fotografie a lui Vlahuță. Au trecut atîția ani de cînd a fost făcută această fotografie, dar ea n-a pierdut nimic din claritate. Hîrtia a rămas la fel de albă și lucioasă.

Ana Grigorescu deapănă amintiri despre pictor... Era un om vioi și plin de viață. In tinerețe se scula la 5 dimineața și, cînd se afla la mănăstirea Agapia, se îmbăia în rîul rece ca gheața. Stareța mănăstirii era maica Tasefta, o femeie tare energică. Plăcîndu-i atît de mult felul de a fi al lui Grigorescu, strădania cu care lucra, i-a dăruit o pușcă și un costum de vînătoare. Dar pictorul care purta multă milă animalelor n-a prins patima acestei îndeletniciri. Ii plăcea mai mult să-și petreacă timpul cu prietenii săi: Delavrancea, Vlahuță, doctorul Grecescu și alții.

Spuneam la început că, în 1918, soldații nemți au dat foc casei lui Grigorescu; și totuși pe același loc se ridică astăzi frumoasă, albă, curată, casa-muzeu pictor Nicolaie Grigorescu.

Au trecut mai bine de 2 ani de cînd au răsunat primele lovituri de ciocan pe șantierul casei restaurate. Printre cei care au venit să ajute cu amintirile lor la ridicarea casei în care Grigorescu și-a petrecut ultimii săi ani, se află și bătrînul tîmplar Goage, care ascuțise pe vremuri pensulele pictorului, și mulți alții, cărora le sîntem recunoscători pentru acest frumos și prețios muzeu.

M. ZONIS

CAR CU BOI

ȚARANCA DE LA RUCAR

SOLDAT LA ATAC (Schiță)

JOCURI

PĂTRAT MAGIC

Orizontal: 1. O anumită senzație. 2. O anumită margine. 3. Glaciali. 4. Rezistent la boală. 5. Competiții de box. 6. Localitate. 7. Nume masculin. 8. Plantă textilă.

Cuvintele care trebuie inscrise sînt de patru litere. Celelalte (tot de patru litere) nu sînt decît anagrama celor dintîi. Dezlegîndu-le, pe verticala 1 veți afla titlul unei poezii, iar pe verticala 5 — autorul el.

ȘARADE

Prima parte-l folosită-n cizmărie;
A doua la orice casă o-ntîlnești;
Ambele dacă le afli și unești,
Vei afla, pentru cei mici, o jucărie!

(PAP-UȘA)

★

Partea-ntîia-i de la țară
Duce fîn în timp de vară.
A doua nu-i greu de-aflat:
Pronume personal scurtat.

Cuvîntul care s-a format
Vezi bine-i nearticulat,
Dar e un lucru necesar
Pentru orice școlar!

(carte)

1

1. MONOVERB VULTURESC ANAGRAMAT

2. MONOVERB RUGBIST ANAGRAMAT.

3. BIVERB LITERAR (5, 4)

2

3

„CURSA PĂCII"

Iată ce a declarat Constantin Dumitrescu la sfîrșitul celei de a IV-a etape a „Cursei Păcii", trimisului special Agerpres.

„Este adevărat că rezultatele de pînă acum nu ne pot satisface nici pe noi, nici pe cei de acasă. Mai avem însă două treimi din această competiție și eu sînt convins că lucrurile se vor îndrepta. Pe șoselele din Germania și Polonia voi încerca să-mi ameliorez situația, să reintru printre primii alergători din cursă. Și aceasta nu este imposibil. Evadările, la care, este drept, n-am participat pînă acum, ne pot favoriza și pe noi, mai ales dacă vom fi printre inițiatorii lor. Sînt hotărît să șterg impresia proastă pe care am lăsat-o pînă acum și nu numai eu, ci și ceilalți colegi. O explicație a comportării slabe din prima parte a cursei? Nu-mi dau bine seama. Au fost și unele condiții obiective (în ultima etapă m-a durut piciorul stîng, Poreceanu a fost angrenat într-o busculadă) dar, cred că în primul rînd, faptul că n-am avut întotdeauna cea mai favorabilă poziție în pluton, a determinat rezultatele nesatisfăcătoare"...

Intr-adevăr, Constantin Dumitrescu, în etapa a V-a a fost printre protagoniștii principali ai întrecerii, iar în etapa a VI-a desfășurată pînă la Leipzig, Dumitrescu mai cîștigă un loc în clasamentul general individual ocupînd astfel locul 12. Reprezentativa noastră a revenit din nou pe locul 10, în clasamentul pe țări...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".